

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoP/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7822201691
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Tobiašová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:7822201691.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Tobiašovej a členiek senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci navrhovateľa: E. P., F. XX.XX.XXXX, T. Č. XX, XXX XX Č., právne zastúpeného: JUDr. Lucia Bakošová, advokátka, Šafárikova 20, 048 01 Rožňava, IČO: 50399993, proti manželke navrhovateľa: E. P., S. Č., F. XX.XX.XXXX, T. Č. XXX, XXX XX S., právne zastúpenej: JUDr. Ladislav Csákó, advokát, Hviezdoslavova 4, 048 01 Rožňava, IČO: 355441163, o rozvod manželstva, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 10Pc/39/2022-110 zo dňa 09.01.2023 takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Navrhovateľ (manžel) sa podaným návrhom domáhal rozvodu manželstva.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Rožňava ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Manželstvo navrhovateľa a manželky navrhovateľa uzavreté XX.X.XXXX, zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu S. vo zväzku XX, ročníka XXXX na strane XXX, pod poradovým číslom X r o z v á d z a .

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že účastníci nežijú v spoločnej domácnosti, nemajú spoločný intímny život, spoločne nehospodária, nekomunikujú spolu a navyše podľa tvrdenia navrhovateľa, tento od júla 2021 žije v spoločnej domácnosti s inou ženou, s ktorou má pomer 15 rokov, o čom odporkyňa mala vedomosť najmenej posledných 8 rokov. V manželstve pretrvával dlhodobý nesúlad vo vzťahu, ktorý prehlboval manželskú krízu a ktorá vyústila do prerušenia spolužitia. Príčinu rozvratu manželstva súd prvej inštancie videl v nevere navrhovateľa, ktorá spôsobila také zmeny vo vzťahu účastníkov, že ako manželia už nemôžu ďalej naplňať účel manželstva alebo rodiny. Súd prvej inštancie videl snahu odporkyne zachrániť manželstvo aj za cenu vlastného poníženia, keď bola ochotná odpustiť navrhovateľovi jeho neveru, vzdať sa majetku, na ktorý má nárok a obnoviť s ním

spolužitie. Vzhľadom na celkovú dĺžku rozvratu vzťahu a jeho intenzitu, dĺžku prerušenia spolužitia, odmietavý postoj navrhovateľa veci riešiť v prospech zachovania manželstva a skutočnosť, že maloleté deti z manželstva už nepochádzajú, súd prvej inštancie nevidel v tomto manželskom zväzku ďalšiu perspektívu, a preto manželstvo rozviedol. Takýto záver podporuje aj správa zo sedenia v Centre poradensko-psychologických služieb, ktorého sa účastníci zúčastnili.

4. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

III. Obsah odvolania odporkyne a vyjadrení účastníkov konania

5. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie odporkyňa. Namietala nesprávne právne posúdenie veci. Zdôraznila, že v danom prípade rozvrat manželstva zaviniť navrhovateľ svojim nezodpovedným prístupom, ktorý aj podal návrh na rozvod manželstva. Má za to, že jej osobe nie je možné nič vytknúť, čo sa týka jej starostlivosti o rodinu, o navrhovateľa, alebo čo sa týka jej správania voči navrhovateľovi ako jej manželovi. Za účelom záchranu manželstva bola ochotná na požiadavku navrhovateľa podpísať aj listinu, na základe ktorej sa zriekla svojho spoluvlastníckeho podielu v ich spoločnom dome a dokonca vyhovelá aj požiadavke navrhovateľa, aby z ich spoločného domu odišla. Všetko robila s vierou, že ich manželstvo má budúcnosť. Zdôraznila, že jej na majetkových hodnotách nezáleží, ale ide jej o duševné a morálne hodnoty. Rovnako je navrhovateľovi ochotná odpustiť aj manželskú neveru. Rovnako ako mohol opustiť ju, môže navrhovateľ opustiť aj svoju mimomanželskú známosť a vrátiť sa k nej a zotrvať v manželskom zväzku. Zdôraznila, že nárok na rozvod manželstva nevzniká a manželstvo môže byť rozvedené len v prípade, ak sú splnené všetky zákonom predpokladané podmienky, čo sa však v danom prípade nestalo. Nakoľko ona sama nezapríčinila rozvrat manželstva, a ani nepodala návrh na rozvod manželstva, za všetko zodpovedá výlučne navrhovateľ, má za to, že je na mieste konštatovať, že navrhovateľ koná v rozpore s dobrými mravmi, čo platí o to viac, že manželstvo účastníkov konania trvá bez mála 30 rokov. S touto argumentáciou odporkyne sa súd prvej inštancie v odôvodnení však vôbec nevysporiadal, a preto namieta nepresvedčivosť napadnutého rozsudku. Navrhla napadnutý rozsudok zmeniť, návrh navrhovateľa zamietnuť a priznať jej právo na náhradu všetkých trov konania so zreteľom na správanie sa navrhovateľa v hrubom rozpore s ustanoveniami Zákona o rodine (15 rokov trvajúci mimomanželský pomer).

6. K odvolaniu odporkyne sa vyjadril navrhovateľ. Uviedol, že odvolanie odporkyne považuje za nedôvodné. Zdôraznil, že manželstvo je dobrovoľným zväzkom muža a ženy a nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v manželstve. Má za to, že odporkyňa sa nedokáže zmieriť s tým, že citový vzťah medzi manželmi je už dlhodobo ukončený, niekoľko rokov nežijú v spoločnej domácnosti, nehospodária, intímne spolu nežijú a komunikujú len v rámci nevyhnutných vecí. Jeho známosť nie je len chvíľková, ale vážna. S partnerkou plánuje spoločnú budúcnosť. Má za to, že rozvrat manželstva a vzájomné odcudzenie nebolo spôsobené len jeho neverou, ale vzájomným správaním oboch účastníkov konania. Za príčinu rozvratu manželstva považuje odlišné názory manželov na život, rozdielnosť pováh, vzájomné neporozumenie, obojstrannú kritiku a z toho pochádzajúce väčšie i menšie konflikty. Práve tieto spôsobili postupom času vzájomné odcudzenie a krach v manželstve. Nespochybnuje, že odporkyňa bola dobrou matkou a manželkou. Má za to, že ani jeho konanie nebolo v rozpore s dobrými mravmi a počas manželstva bol vzorným manželom. Doposiaľ sa snaží zachovať dobré rodinné vzťahy. Nesúhlasí s tým, že by sa nepokúsil o obnovu manželstva, dokonca využil odbornú pomoc v centre poradensko-psychologických služieb, ale bez výsledku. Má za to, že odporkyňa zámerne prekrúca skutočnosť ohľadom kúpy rodinného domu a stavia navrhovateľa do zlého svetla. Zdôraznil, že už dlhodobo spolu nehospodária, každý má vlastný účet a pri kúpe nehnuteľnosti sa vzájomne dohodli, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti bude manžel, keďže dom financoval z vlastných finančných prostriedkov. Vzhľadom na nedôvodné odvolanie, ktoré podala odporkyňa, uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

7. K vyjadreniu navrhovateľa zaslala repliku odporkyňa. Má za to, že nikto nemôže len tak vystúpiť z manželského zväzku. Pokiaľ do manželského zväzku aj vstúpi tretia osoba, majú byť chránení manželia, a nie táto tretia osoba. Naďalej má za to, že za narušenie ich manželského vzťahu môže výlučne navrhovateľ, ktorý porušil svoju povinnosť byť verný a počas trvania manželstva nadviazal známosť s inou ženou. Nesúhlasí s tvrdením navrhovateľa o vzájomnom odcudzení, nakoľko keby boli jeden druhému skutočne odcudzení, má za to, že navrhovateľ by svoj vzťah s inou ženou zoficiálnil už

dávno (tento vzťah trvá 15 rokov). Má za to, že v harmonickom manželstve žili bez mála 30 rokov, čo priznal aj navrhovateľ. Počas 15-tich rokov, kedy mal milenkú, sa k nej aj naďalej správal pekne a nežne. Z uvedeného podľa odporkyne vyplýva, že navrhovateľ udržiaval mimomanželský pomer len kvôli uspokojeniu svojich biologických potrieb. Zdôraznila však, že navrhovateľ si svoje manželské povinnosti plnil aj doma. Má za to, že navrhovateľ nepreukázal pravdivosť svojich tvrdení a nie je daný dôvod pre rozvod manželstva. V ostatnom zotrvala na doterajších návrhoch.

8. K replike odporkyne zaslal dupliku navrhovateľ. Zdôraznil, že manželka dlhodobo spolu nežijú, čo potvrdila aj odporkyňa, deti sa zo spoločnej domácnosti odsťahovali a osamostatnili sa. Odporkyňa nechce uznať, že vzťah manželov dávno citovo ochladol. Pravdivo opísal skutkové okolnosti, ktoré, podľa jeho názoru, viedli k rozvodu manželstva. Ide o jeho subjektívne vnímanie bez ohľadu na to, že manželka tvrdí opak a manželstvo považuje pre jeho záchranu či obnovu. Má za to, že odporkyňa chce nasilu zachovať nefungujúce a len formálne manželstvo, ktoré neplní žiadny svoj účel, ani funkciu v zmysle Zákona o rodine. Zdôraznil, že odporkyňa nedokonala žiadne kroky smerujúce k tomu, aby udržala manželstvo, resp. obnovila manželské spolužitie. V celom rozsahu zotrval na doposiaľ uvedených skutočnostiach a svojich návrhoch.

IV. Hodnotenie odvolacieho súdu

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d/, g/ CSP) po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody, preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako sa vyvesil na úradnej tabuli a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov uplatnených odvolateľom do uplynutia lehoty pre podanie odvolania, to, či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, vychádzajúc z toho, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah preskúmaného rozsudku i argumenty predstreté v odvolacom konaní bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky na dané skutkové okolnosti pre rozvod manželstva účastníkov konania.

12. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver vo vzťahu k zisteniam o podmienkach rozvodu manželstva. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Vo vzťahu k odvolacím námietkam manželky odvolací súd dodáva. Manželka nesúhlasí s návrhom na rozvod manželstva a tvrdí, že rozvrat manželstva zaviniť manžel svojim nezodpovedným prístupom, ktorý už 15 rokov udržiava mimomanželskú známosť, no ona mu je túto dlhodobú neveru ochotná odpustiť, dokonca sa zo spoločnej domácnosti odsťahovala a vzdala sa aj svojho nároku na podiel zo spoločného majetku len, aby manželstvo zachovala. Má za to, že manželove konanie je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko ona sama nezapríčinila rozvrat manželstva a ani nepodala návrh na rozvod manželstva, za všetko zodpovedá výlučne manžel, pritom je to práve manžel, ktorý sa snaží ukončiť takmer 30-ročné manželstvo.

14. Súd prvej inštancie postupoval správne, ak zisťoval, či sú splnené zákonné podmienky pre rozvod manželstva. Pri skúmaní zákonných podmienok rozvodu manželstva prijal záver, že tieto podmienky sú splnené s poukazom na to, že manželka nežijú v spoločnej domácnosti, nevedú spolu intímny život, spoločne nehospodária, nekomunikujú spolu, pričom manžel od júla 2021 žije v spoločnej domácnosti

s inou ženou. Manžel udržiaval mimomanželský pomer s inou ženou 15 rokov, pričom manželka o tejto skutočnosti vedela minimálne 8 rokov. Medzi manželmi pretrvával dlhodobý nesúlad, ktorý sa len prehlboval. Mal. deti z manželstva nepochádzajú. Súd prvej inštancie sa pokúšal manželov uzmierniť, využil aj odbornú pomoc v centre poradenstvo-psychologických služieb, avšak zo záverov vyplynulo, že ďalšie spolužitie manželov by viedlo len k zvýšeniu napätia a k prehlbovaniu konfliktov.

15. Podľa § 18 zákona číslo 36/2005 Z.z. Zákon o rodine (ďalej len „ZoR“), sú manželia si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si žiaľ kaz starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

16. Medzi základné manželské povinnosti vo sfére osobných vzťahov patrí povinnosť manželov: žiť spolu, byť s verní a vzájomne si pomáhať, Žiť spolu znamená teda pre manželov ich obojstrannú vôľu tvoriť ekonomické, biologické a výchovné spoločenstvo. Spoločné žitie predpokladá, že bude na báze dobrovoľnosti vytvorené také spoločenstvo osôb a majetku, ktoré bude schopné naplniť poslanie a účel manželstva. Toto spoločenstvo má plniť úlohy citové, ekonomické, sexuálne a výchovné, pričom je na rozhodnutí manželov samotných, či s týmto cieľom vytvoria aj spoločnú domácnosť, alebo nie. Je prirodzené, že vymenované funkcie rodiny je omnoho jednoduchšie plniť v spoločnej domácnosti. Jej dlhodobá neexistencia vytvára predpoklady pre odcudzenie manželov čo sa môže logicky premietnuť do rozvratu manželstva. Zrušenie alebo opustenie spoločnej domácnosti, ktoré trvá dlhší čas, môže potvrdiť existenciu kvalifikovaného rozvratu manželstva, ktorý je predpokladom rozvodu.

17. Podľa Zákona o rodine sú manželia povinní vzájomne si pomáhať. Zakotvenie povinnosti manželov vzájomne si pomáhať nemožno zužovať len na majetkové vzťahy, resp. na vyživovaciu povinnosť. Môže mať aj osobný charakter a je prirodzeným následkom rodinnoprávneho pomeru. Vzájomnú pomoc medzi manželmi nemožno vynucovať súdnou mocou, s výnimkou finančnej pomoci v rámci aplikácie ustanovení o výživnom.

18. Podľa § 19 ods. 1 Zákona o rodine, o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom sú povinní starať sa obidvaja manželia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

19. Vychádzajúc zo zákonných ustanovení vyššie citovaných manželia v manželstve sú povinní spravovať sa hlavnými zásadami ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach, jednotlivé práva a povinnosti manželov zahŕňajú v sebe aj vernosť, snahu pomôcť si navzájom, ako aj vytváranie zdravého rodinného prostredia. V danej veci v dôsledku dlhodobého odlúčenia manželia si neplnia svoje zákonné povinnosti. V dôsledku zániku spoločnej domácnosti nevedú žiaden spoločný rodinný a manželský život.

20. V zmysle § 23 ods. 3 Zákona o rodine je súd povinný pri posudzovaní miery rozvratu vzťahov medzi manželmi povinný prihliadnuť na porušenie povinnosti ustanovených v § 18 a v § 19 Zákona o rodine.

21. Jediným hmotnoprávnym dôvodom rozvodu je kvalifikovaný rozvrat manželstva. Manželstvo je dostatočne vážne rozvrátené vtedy, ak už nemôže plniť svoj účel. Jeho účelom je vytvoriť harmonické a trvalé životné spoločenstvo. Počas svojej existencie plní funkciu sociálnu, ekonomickú, biologickú a výchovnú. Manželstvo možno rozviesť až vtedy, keď sa už žiadna z týchto funkcií v manželstve nerealizuje.

22. V prejednávanej veci je možné prijať záver z vykonaného dokazovania, že manželia spolu nežijú ako manželia a nejde o určitú nevyhnutnú dobu, prípadne závažné dôvody. Povinnosť žiť spolu neznamena totiž, aby manželia nemohli žiť určitú nevyhnutnú dobu oddelene, ak sú preto závažné dôvody. Zmyslom tejto povinnosti je ale tvoriť trvalé životné spoločenstvo. Manžel odmieta akékoľvek obnovenie manželského spolužitia aj napriek tomu, že manželka má záujem o obnovenie spolužitia. Aj napriek týmto tvrdeným snahám manžel odmieta zotrvať v manželstve s odporkyňou, nakoľko má za to, že citový vzťah medzi manželmi je už dlhodobo ukončený, niekoľko rokov nežijú v spoločnej domácnosti, nehospodária, intímne spolu nežijú a komunikujú len v rámci nevyhnutných vecí. Vo vzťahu k jeho mimomanželskej známosti uviedol, že nejde o chvíľkovú záležitosť, so svojou partnerkou plánuje spoločnú budúcnosť. V priebehu odvolacieho konania rovnako nedošlo k zmene k jeho postoja.

23. Z výsledkov dokazovania vyplýva, že manželia neplnia svoje povinnosti stanovené Zákomom o rodine. Nežijú spoločne, netvoria trvalé životné spoločenstvo. Na vytvorenie a pretrvávanie spoločného

zväzku sa vyžaduje dobrovoľnosť. Manželia spolu nežijú ako rodina, spoločne nemajú vôľu tvoriť jeden celok, tráviť spoločne čas, vzájomne si nepomáhajú, nedôverujú. Všetky vyššie uvedené zistenia preukazujú, že rozvrat je dostatočne trvalý, nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia. Spoločné žitie manželov je otázka ich osobného (vrátane intímneho), ale i majetkového spoločenstva, znamená to spoločné zdieľanie radosti i problémov, spoločné trávenie voľného času, spoločné nakladanie s finančnými prostriedkami. Manželia spolu vzájomne nekomunikujú, len v nevyhnutnej miere.

24. Nie je možné prostredníctvom rodinného práva vytvoriť zabezpečenie a kvalitu, ako aj trvalosť spolužitia manželov. To musia manželia vzájomne a spoločne. V prejednávanej veci je zrejmé, že vzťah manželov sa rozpadol a hlavným dôvodom rozpadu sú dlhodobé pretrvávajúce nezhody medzi manželmi prameniace z rozdielnosti ich pováh, odlišných názorov, ako aj dlhodobá nevera manžela, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému odcudzeniu manželov.

25. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody aj odvolací súd aj napriek nesúhlasu manželky s rozvodom manželstva, ako aj na jej tvrdenia o snahe zachrániť manželstvo dospel k záveru, že manželstvo je trvalo a vážne rozvrátené a neplní žiadnu zo svojich spoločenských funkcií. Ide o kvalifikovaný rozvrat vzťahov medzi manželmi a manželia si neplnia svoje povinnosti uvedené v § 18 a 19 Zákona o rodine. Odvolací súd mal za to, že v tejto veci nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia, čo znamená, že bolo preukázané definitívne ukončenie spoločného žitia manželov bez nádeje na zmierenie.

26. Odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok z vyššie uvedených dôvodov vrátane správneho výroku o trovách konania postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Odvolací súd zároveň nevzhladol dôvod, pre ktorý by bolo spravodlivé priznať náhradu trov konania niektorému z účastníkov v zmysle § 55 CMP. Odporkyňa, ktorá od počiatku nesúhlasila s návrhom na rozvod, využila svoje zákonné právo podať odvolanie proti rozhodnutiu, s ktorým nesúhlasila a ktoré považovala za vecne nesprávne.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).